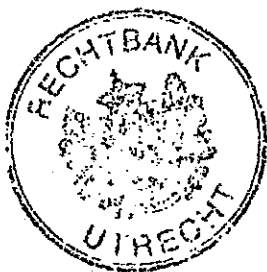

RECHTBANK UTRECHT

Reg.nr.: SBR 03/2301

UITSpraak van de rechtbank Utrecht,
enkelvoudige kamer voor de behandeling
van bestuursrechtelijke zaken, in het geding
tussen:

[redacted], wonende te [redacted],
[redacted], wonende te
[redacted],
[redacted], wonende te
[redacted], wonende te
[redacted],
[redacted], wonende te
[redacted],
[redacted], wonende te [redacted]
eisers,

en

het college van dijkgraaf en hoogheemraden
van het Hoogheemraadschap De Stichtse
Rijnlanden,
verweerder.

1. INLEIDING

Eisers hebben beroep ingesteld tegen verweerders besluit van 11 augustus 2003 (bestreden besluit), waarbij verweerder het bezwaar van eisers tegen het besluit van 17 maart 2003 ongegrond heeft verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder bij schriftelijke vergunning aan [redacted] (verder: de vergunninghouder) een ontheffing verleend van het verbod watergangen geheel of gedeeltelijk te dempen voor, onder meer, het dempen van de scheisloot tussen de percelen Lopikerweg West 90 en 90a te Lopik.

Het geding is behandeld ter zitting van 7 oktober 2004, waar namens eisers, daartoe in persoon opgeroepen, is verschenen [redacted], bijgestaan door [redacted] en [redacted]. Namens verweerder zijn verschenen R.S.P. Plaizier en P.A. Molleman, werkzaam bij het Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden. De vergunninghouder is in persoon ter zitting verschenen, bijgestaan door mr. E.C. de Jong, werkzaam bij Stichting Achmea Rechtsbijstand.

2. OVERWEGINGEN

Feiten

Bij brief van 18 april 2002 heeft de vergunninghouder bij verweerder gemeld een gedeelte van de scheisloot tussen de hiervoor genoemde percelen te hebben gedempt.

Bij brieven van 11 juni 2002 en 12 augustus 2002 heeft verweerder de vergunninghouder in de gelegenheid gesteld deze melding met enige stukken, waaronder met name de op grond van de Beleidsnota dempingen vereiste schriftelijke toestemming van de mede-eigenaar van de scheisloot, aan te vullen.

Na het uitblijven van de gevraagde stukken heeft verweerder middels een brief van 10 januari 2003 aan de vergunninghouder laten weten voornemens te zijn handhavend op te treden teneinde de demping ongedaan te (laten) maken.

Bij brief van eveneens 10 januari 2003 hebben eisers verweerder verzocht om tot handhaving over te gaan. Verweerder heeft in zijn brief van 17 januari 2003 laten weten dat de vergunninghouder inmiddels is aangeschreven om de gedeeltelijke demping ongedaan te maken.

De vergunninghouder heeft bij brief van 6 februari 2003 zijn zienswijze op het voornemen van verweerder gegeven.

Bij brief van 17 maart 2003 heeft verweerder aan eisers laten weten af te zien van handhavend optreden en aan hen meegedeeld dat bij besluit van 17 maart 2003 alsnog een vergunning aan de vergunninghouder is verleend voor, onder meer, het dempen van de scheisloot tussen de voornoemde percelen onder het stellen van een aantal algemene en bijzondere voorschriften.

Het tegen dit besluit door eisers ingediende bezwaarschrift is, nadat op 3 juni 2003 een hoorzitting heeft plaatsgevonden waar eisers hun standpunten nader hebben toegelicht, in afwijking van het advies van 18 juli 2003 van de Commissie behandeling bezwaren hoogheemraadschap (de Commissie), bij het thans bestreden besluit ongegrond verklaard.

Standpunten van partijen

Verweerder stelt zich op het standpunt dat een goede en volledige belangenafweging is gehanteerd nu de aspecten ten aanzien van het waterbeheer, zoals bedoeld in de Beleidsnota dempingen, zijn beoordeeld. Vanuit waterstaatkundig oogpunt was er geen reden om de vergunning te weigeren. Verweerder vraagt zich af wat het belang van eisers is bij deze procedure nu hun grieven zich slechts lijken te richten tegen het ontbreken van de toestemming en zij niet aangeven in hoeverre zij in hun belangen zijn geschaad. Eisers hebben evenmin aangegeven welke belangen niet in de heroverweging zouden zijn betrokken. Verweerder betoogt verder dat eisers voldoende zijn geïnformeerd tijdens de procedure en dat hun bedenkingen bovendien bekend waren, gelet op hun in de handhavingprocedure ingediende zienswijzen. Ten aanzien van het ontbreken van de schriftelijke toestemming

geeft verweerder aan dat het hier een privaatrechtelijke kwestie betreft die via het civiele recht moet worden afgedaan. Verweerder is niet gebleken van een gebrekkige afwatering van het terrein en evenmin van schade die door de demping is of wordt veroorzaakt.

Eisers stellen zich - samengevat - op het standpunt dat verweerders besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen en daarnaast onvoldoende gemotiveerd is. Eisers zien niet in op grond waarvan verweerder is afgeweken van zijn eigen beleid, neergelegd in de Beleidsnota dempingen, waarin de voorwaarden voor het verlenen van een vergunning duidelijk zijn omschreven. Het ontbreken van schriftelijke toestemming had naar de mening van eisers, dan ook aanleiding moeten zijn om de vergunning te weigeren. In de ogen van eisers heeft verweerder verder een onjuiste belangenafweging gehanteerd door te kijken naar het belang van de aanvrager bij de demping, terwijl naar hun mening veeleer gekeken had moeten worden naar het belang van de demping op zichzelf. Eisers achten het onzorgvuldig dat verweerder niet met hen in overleg is getreden teneinde te zoeken naar een voor alle partijen aanvaardbare oplossing. Het dempen van de sloot beschouwen eisers als een vermindering van tuinkwaliteit, gebruikswaarde en woongenot. Ter zitting hebben eisers nog aangegeven dat een open polderbeleving voor hen zeer belangrijk is. Eisers stellen verweerder aansprakelijk voor de door hen geleden en nog te lijden (gevolg)schade.

Toepasselijk recht

Op 17 december 1996 heeft het algemeen bestuur van het Hoogheemraadschap de Keur van het Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden (de Keur) vastgesteld. De Keur is met ingang van 1 januari 1997 in werking getreden.

Ingevolge artikel 26, eerste lid, van de Keur is het verboden:

- a. nieuwe watergangen aan te leggen;
- b. de richting, vorm, afmeting of constructie van watergangen te veranderen;
- c. watergangen direct of indirect met elkaar in verbinding te brengen of;
- d. watergangen geheel of gedeeltelijk te dempen;
- e. de doorstroming van het water op enigerlei wijze te belemmeren of te stremmen;
- f. in primaire en secundaire watergangen draineerbuizen te hebben of te leggen, welke buiten de taluds uitsteken;
- g. de taluds te beschadigen.

Ingevolge artikel 37, eerste lid, van de Keur kan het bestuursorgaan van de in deze Keur gestelde gebods- en verbodsbepalingen bij schriftelijke vergunning ontheffing verlenen.

Op grond van het tweede lid van dit artikel kan de vergunningverlening geschieden onder het stellen van voorschriften in het belang van de waterstaatkundige verzorging van het beheersgebied.

Op grond van het derde lid van dit artikel geschiedt de vergunningverlening overeenkomstig het bepaalde in de Algemene wet bestuursrecht (Awb), tenzij anders bepaald.

Ingevolge artikel 4:81, eerste lid, van de Awb kan een bestuursorgaan

beleidsregels vaststellen met betrekking tot een hem toekomende of onder zijn verantwoordelijkheid uitgeoefende, dan wel door hem gedelegeerde bevoegdheid.

Ingevolge artikel 4:84 van de Awb handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

Op 20 december 2000 heeft het algemeen bestuur van het Hoogheemraadschap de Beleidsnota dempingen vastgesteld. De Beleidsnota dempingen is met ingang van 20 januari 2001 in werking getreden. De doelstelling van deze beleidsnota is het vastleggen van een beleid ten aanzien van het verlenen van vergunningen voor het dempen van watergangen, waarbij rekening is gehouden met de verschillende aspecten (waterkwantiteit en waterkwaliteit), belangen en toekomstige ontwikkelingen ten aanzien van het waterbeheer.

Ingevolge beleidslijn 7 van de Beleidsnota dempingen zal de aanvrager, indien het eigendom van de gronden aan weerszijden van de te dempen sloot bij meerdere partijen ligt, een schriftelijke verklaring van geen bezwaar van alle partijen bij de vergunningaanvraag moeten overleggen.

Beoordeling van het geschil

De rechtbank overweegt allereerst dat een belangenafweging door een bestuursorgaan zich alleen mag uitstrekken tot die belangen die de betreffende regeling beoogt te beschermen. Bij het al dan niet verlenen van een ontheffing op grond van de Keur is de bescherming van de waterstaatkundige belangen de primaire doelstelling, hetgeen onder meer blijkt uit de Beleidsnota dempingen. Beperkingen en voorschriften bij ontheffingverlening kunnen dan ook naar het oordeel van de rechtbank slechts de bescherming van de waterstaatkundige verzorging van het beheersgebied betreffen. De rechtbank dient in dit geschil derhalve te beoordelen of verweerder binnen dit toetsingskader in redelijkheid tot de gevraagde ontheffing heeft kunnen besluiten.

De rechtbank stelt vast dat het beleid ter zake van het verlenen van een ontheffing van het in artikel 26 van de Keur opgenomen verbod is neergelegd in de Beleidsnota dempingen. In de beleidsnota dempingen is een aantal beleidslijnen opgenomen aan de hand waarvan verweerder de aanvragen van vergunningen voor het dempen van watergangen toetst. Naar het oordeel van de rechtbank kan het door verweerder opgestelde en in de praktijk gehanteerde beleid echter niet op alle punten de rechterlijke toets doorstaan, waartoe zij het volgende overweegt. Verweerder hanteert als een beleidslijn dat, indien het eigendom van gronden aan weerszijden van de te dempen sloot bij meerdere partijen ligt, de aanvrager een schriftelijke verklaring van geen bezwaar van alle partijen bij de vergunningaanvraag moet overleggen. Blijkens de toelichting op de beleidsnota is de ratio van deze beleidslijn het voorkomen van mogelijke bezwaren tijdens de vergunningsprocedure. Deze doelstelling heeft echter geen betrekking op de waterstaatkundige belangen die verweerder dient te behartigen, hetgeen de rechtbank tot de conclusie leidt dat verweerder deze betreffende beleidslijn in de Beleidsnota dempingen niet had mogen vaststellen. De

rechtbank zal de beleidslijn in de Beleidsnota dempingen op dit punt dan ook buiten toepassing laten. Dit brengt mee dat het enkel ontbreken van een schriftelijke toestemming van één of meer partijen niet tot een weigering van de gevraagde ontheffing kan leiden. De rechtbank merkt hierbij op dat de handelwijze van verweerder ten aanzien van de gewenste schriftelijke toestemming van eisers zeker niet de schoonheidsprijs verdient, te meer niet nu eisers door deze handelwijze op het verkeerde been zijn gezet. Dit kan echter niet aan haar oordeel afdoen.

De rechtbank overweegt vervolgens dat noch uit de gedingstukken noch uit het verhandelde ter zitting blijkt of en zo ja, welke waterstaatkundige belangen van eisers in het geding zijn. De door eisers gestelde waterlast is door hen op geen enkele wijze onderbouwd en daarnaast evenmin geconstateerd tijdens een, door medewerkers van verweerder, afgelegd terreinbezoek op 23 september 2004.

De rechtbank is gelet op het vorenstaande van oordeel dat er vanuit het oogpunt van waterstaatkundige belangen geen bezwaar bestond de gevraagde ontheffing te verlenen. Hetgeen eisers daartegenover hebben gesteld, hoe zwaarwegend voor hen dan ook, kan niet tot de conclusie leiden dat verweerder niet in redelijkheid tot de in bezwaar gehandhaafde ontheffing heeft kunnen besluiten.

De door eisers aangevoerde gronden kunnen derhalve niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Aangezien ook overigens niet is gebleken dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, komt het beroep-voor ongegrondverklaring in aanmerking. Onder deze omstandigheden ziet de rechtbank geen aanleiding om verweerder in de proceskosten te veroordelen.

De rechtbank beslist als volgt.

3. BESLISSING

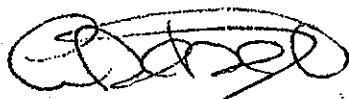
De rechtbank Utrecht,

recht doende,

verklaart het beroep ongegrond.

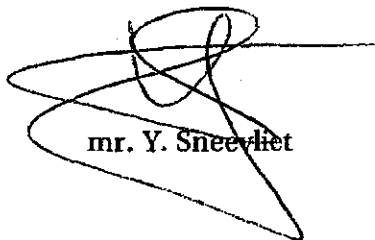
Aldus vastgesteld door mr. Y. Sneevliet, lid van de enkelvoudige kamer, en in het openbaar uitgesproken op 4 november 2004.

de griffier:

mr. M.H.L. Debets

het lid van de enkelvoudige kamer:

mr. Y. Sneevliet

Afschrift verzonden op: 05 NOV 2004

Tegen deze uitspraak staat, binnen zes weken na de dag van bekendmaking hiervan, voor belanghebbenden hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage.

Voor Copie
conform de Griffier

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, cursive letter 'S' or 'J' with a horizontal line through it.